

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-51/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Ana Ćurković Dražić u pravnoj stvari tužiteljice Renata Kendjel-Tudović OIB 07464296799 iz Posavski Bregi, Savska ulica 60, koju zastupa Frano Bazina, odvjetnik iz Zagreba, protiv tuženika ERSTE & STEIERMAERKISCHE BANK d. d. OIB 23057039320, Rijeka, Jadranski trg 3a, koju zastupaju punomoćnici odvjetnici iz Odvjetničkog društva Hanžeković & partneri iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i radi isplate, nakon javne i glavne rasprave zaključene u prisutnosti tužiteljice i njezina punomoćnika dana 11. ožujka 2026, dana 24. travnja 2026

p r e s u d i o j e

I Odredba članka 10. NAKNADA, Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/51404627-5102970716 od 23.5.2006. godine zaključenog između tužitelja RENATA KENDJEL-TUDOVIĆ, Posavski Bregi, Savska ulica 60, OIB: 07464296799 kao korisnika kredita i tuženika ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d. d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320 kao kreditora koja glasi „Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 2,500% (dva cijelih pedeset posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200,00 HRK (dvjesto HRK), obračunate s datumom Ugovora.“, utvrđuje se ništetnom i ista ne proizvodi pravne učinke

II Nalaže se tuženiku ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d. d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320 da tužitelju RENATA KENDJEL-TUDOVIĆ, Posavski Bregi, Savska ulica 60, OIB: 07464296799 u roku od 15 dana, isplati iznos od 943,36 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na iznos od 322,44 EUR od 11.5.2006. do isplate, na iznos od 1,33 EUR od 24.5.2006. do isplate, na iznos od 559,13 EUR od 25.5.2006. do isplate, na iznos od 60,46 EUR od 2.6.2006. do isplate s tim da se stopa zatezne kamate za razdoblje do 31. prosinca 2007. određuje prema čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate ("Narodne novine" broj 153/2004), u razdoblju od 01.01.2008. do 31.07.2015. za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet

postotnih poena, u razdoblju od 01.08.2015. do 31.12.2022. određuje se za svako polugodište uvećanjem za tri postotna poena prosječne kamate stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, a koju prosječnu kamatnu stopu za referentno razdoblje utvrđuje Hrvatska narodna banka, od 01.01.2023. do 29.12.2023. određuje se za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a sve u roku od osam dana.

III Nalaže se tuženiku ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d. d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320 da tužitelju RENATA KENDJEL-TUDOVIĆ, Posavski Bregi, Savska ulica 60, OIB: 07464296799 nadoknadi troškove postupka u iznosu od 829,64 € sa zateznom kamatom tekućom od 24. travnja, 2026. do isplate, u visini po stopi iz čl. 29. st. 2. ZOO (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23) i prema Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima NN 155/23, koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Nesporno je između stranka da je tužiteljica kao korisnik kredita zaključila sa tuženikom Ugovor o kreditu broj 2402006- 1031262160/51404627-5102970716, od 23.5.2006. godine, kojim tuženik odobrava tužiteljici kredit u kunskoj protuvrijednosti od 61.752,82 CHF po srednjem tečaju Banke, odnosno tuženika na dan puštanja kredita u tečaj.

2. Nije sporno nadalje niti da je Člankom 10. NAKNADA predmetnog Ugovora ugovorena naknada u visini od 2,500 % od iznosa kredita, jednokratna, koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita- tzv. ulazna naknada, te da je dana 10.5.2006. tužiteljici naplaćena ulazna naknada u iznosu od 322,44 EUR, dana 23.5.2006. u iznosu od 1,33 EUR, dana 24.5.2006. u iznosu od 559,13 EUR te dana 1.6.2006. u iznosu od 60,46 EUR, a što čini ukupan iznos od 943,36 EUR.

3. Tužiteljica ističe da se radi o tipskom ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sve sukladno odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora. Tim člankom Zakona o zaštiti potrošača propisano je da se Ugovorna odredba o kojoj se nije posebno pregovaralo smatra nepoštenom ako,

suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je stavkom 2. istog članka propisano da se ima smatrati da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Iz navedenog proizlazi da su ugovorne odredbe kojima je ugovoreno plaćanje **tzv. ulazne naknade**, a slijedom toga i nišetne. O navedenoj odredbi ugovora, uopće se nije pojedinačno pregovaralo. Također, sporna odredba kojom je ugovoreno plaćanje **tzv. ulazne naknade** umetnuta je u predmetni ugovor o kreditu, a da tuženik tužitelja uopće nije upoznao sa sadržajem te odredbe. Sve je tužitelju bilo ponuđeno po principu „*uzmi ili ostavi*“, na način da je tužitelj na potpis dobio unaprijed pripremljen ugovor. Potrošač, ukoliko treba kredit, mora pristati i na tu naknadu, samo da bi dobio traženi iznos kredita. Takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku – trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je sve suprotno temeljnim načelima obveznog prava, pa predlaže da sud utvrdi odredbu čl 10 Ugovora nišetnom i tuženiku naloži isplatu 943,36 EUR sa zateznim kamatama i troškom postupka.

4. Tuženik u odgovoru na tužbu prvenstveno prigovara vrijednosti predmeta spora, ističe da je tužiteljica dužna dokazati svoj status potrošača. Ističe prigovor zastare, protivi se zatraženom tijeku zatezne kamate od dana plaćanja naknade. U pogledu tužiteljčine tvrdnje da je nišetna odredba kojom je ugovoreno plaćanje naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, tuženik navodi da tužiteljica svoje tužbene navode paušalno temelji na tvrdnji da se o naknadi za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo, no pritom ne dokazuje na koji je način u konkretnom slučaju došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, pa da bi takva ugovorna odredba bila nišetna. Naime, tuženik je tužitelju ponudio sklapanje ugovora o kreditu uz određenu naknadu kao protučinidbu za pruženu uslugu, a koja je ugovorena u postotku 2,50% od iznosa kredita, stoga je tužiteljici, na temelju jasne i određene odredbe ugovora, moglo biti poznato koliko će takva naknada iznositi te je mogao donijeti informiranu odluku o prihvatu ponude i sklapanju ugovora.

5. Navedena odredba je lako uočljiva i razumljiva pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno nišetnost navedene odredbe. Osim toga, tuženik ističe kako nije dopušteno ocjenjivati je li predmetna ugovorna odredba nepoštena odnosno nišetna, a sve sukladno odredbi čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača prema kojoj odredbi nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Tužitelju je dostavljen i Obračun naknade za bankarske usluge od 27.04.2006. u kojem je naznačeno da se naknada zaračunava na temelju Odluke o visini kamatnih stopa i naknada Banke.

6. Tuženik tvrdi da je njegovo postupanje prije i u vrijeme sklapanja ugovora bilo transparentno, a s time i savjesno i pošteno te da nema osnove za suprotni zaključak, pogotovo uzimajući u obzir okolnost da tuženik nije jedini na tržištu nudio sklapanje ugovora o kreditu, pa stoga niti jednostrano definirao cijenu svojih usluga. Dakle, iznos naknade je tužiteljici prije samog sklapanja ugovora bio poznat s obzirom da je isti određen u fiksnom iznosu i nije vezan nekim vanjskim kriterijima koji bi mogli utjecati

na njegovu visinu, osim načela konkurentnosti na tržištu koja jedino može ići u korist potrošaču. Iznos koji je prihvaćen sklapanjem ugovora o kreditu objektivno ne može biti podložen naknadnim promjenama jer je njegov izračun jasno i nedvosmisleno određen odredbama ugovora o kreditu i u takvom iznosu u konačnici i isplaćen.

7. Naime, osim što je tuženik korisniku kredita na tu odredbu ukazao u samom ugovoru, tužiteljici je ta informacija bila dostupna i na letcima tuženika koji su se uručivali korisniku kredita prije nego što je došlo do sklapanja kredita.

8. Tuženik je imao trošak prilikom obrade kredita kada su se naknadom za obradu kredita pokrivali sljedeći operativni i materijalni troškovi: operativni troškovi (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.); materijalni troškovi (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.); troškovi trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), kao i povezani regulatorni troškovi. Naime, svaki proces obrade pojedinog kredita uključuje nekoliko organizacijskih jedinica odnosno proces obrade pojedinog kredita sastoji se od različitih faza provedbe kredita kao što su savjetovanje i pisana ponuda klijentu, zahtjev za odobrenje kredita, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata, slaganje kreditnog spisa i sl. Nesporno je i sasvim logično da tuženiku kao pružatelju određene usluge, odnosno kao prodavatelju svog proizvoda u procesu obrade pojedinog kredita nastaju određenih troškovi (kao što su gore navedeni), a koje tuženik kao banka podmiruje naplatom naknade za obradu kredita, a za koju naplatu u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije bilo nikakvog zakonskog ograničenja. Kao i svaki drugi pružatelj usluga na tržištu, tuženik je kao banka naplaćivala svoje usluge za određenu protutražbinu, u ovome slučaju za plaćanje naknade za obradu kredita.

9. Dakle, naknada za obradu kredita je dovoljno jasno određena, lako je uočljiva i lako razumljiva te se na temelju nje može utvrditi njezina konkretna visina, a koju se tužitelj u konačnici prihvatom ponude obvezao platiti. Tuženik ukazuje na odluku Suda EU br. C-621/17 te navodi da iz te odluke proizlazi da ugovorna odredba o naknadi koja ne omogućuje da se nedvojbeno utvrdi koje konkretne usluge se pružaju u zamjenu za te troškove načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Tuženik ističe i da ugovaranje naknade za obradu kreditnog zahtjeva ne zabranjuje ni Zakon o zaštiti potrošača, niti tada važeći Zakon o bankama, kao niti Zakon o kreditnim institucijama i Zakon o potrošačkom kreditiranju te slijedom svega izloženoga predlaže tužbeni zahtjev odbiti i potražuje naknadu troška postupka.

10. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu (list 13-16), potvrdu o visini naplaćene tzv. ulazne naknade (list 26), pregled prometa po kreditu (list 28 -43), obračun naknade za bankarske usluge (list 83), pregled satnice procesa obrade kredita (list 84), saslušao tužiteljicu (list 192), te temeljem čl 8 i 219 ZPP zaključio da je tužbeni zahtjevi osnovan.

11. Između stranaka je sporno da li je kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva zastario, zatraženi tijekom zakonske zatezne kamate, te osnovanost zahtjeva temeljem ugovornih odredbi za koje tužitelj tvrdi da su ništetne.

12. Prigovor zastare ocijenjen je neosnovanim. Osim što je odredbom čl. 328. ZOO određeno da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/20) održane 30. siječnja 2020. (broj: Su-IV-47/2020-2) glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora." Kako je tek ovom presudom, koja još nije ni pravomoćna, utvrđena djelomična ništetnost odredbe čl. 10. Ugovora o kreditu kao što je to navedeno pod točkom I./ izreke ove presude, proizlazi da je zastara nije ni počela teći (s naslova stečenog bez osnova iz čl. odredbe 225. ZOO).

13. Uvidom u Ugovor o kreditu zaključenog između parničnih stranaka 23.05.2006. utvrđeno je, a što između stranaka nije niti sporno, da je odredbom čl. 10. toga Ugovora određeno da je za obradu zahtjeva i odobravanje kredita korisnik kredita dužan prije korištenja kredita platiti 2,50% naknade za obradu kredita od ukupnog iznosa kredita.

14. Tužiteljica u svom iskazu navodi da je kod tuženika je podignula gotovinski kredit iz razloga da zatvori kredite koje je imala u drugim bankama. Jedino je tuženik imao ponudu takvih kredita koji je tužiteljici bio potreban, nije trebala gotovinu nego da zatvori druge kredite. Pročitala je ugovor prije potpisa. Za naknade joj je rečeno da je to sastavni dio ugovora da je to takav ugovor sa tom klauzulom, nije dobila nikakav konkretniji odgovor, već da treba potpisati ukoliko želi kredit. Jednokratno je platila naknadu. Nije dobila odgovor što sadrži naknada niti za što se naplaćuje u tom iznosu.

15. Iskaz tužiteljice životno je uvjerljiv i logičan, na temelju takvog iskaza sud utvrđuje da tužiteljici nije bilo omogućeno s tuženikom pregovarati niti o jednoj odredbi predmetnog Ugovora o kreditu, pa tako niti o ovdje spornoj odredbi čl. 10. toga Ugovora (kojom je ugovoreno plaćanje tzv. "ulazne" naknade prilikom "isplate plasmana", dakle isplate iznosa kredita tužiteljici). Naime, čitanjem, odnosno pregledavanjem predmetnog Ugovora o kreditu, kao i saslušanjem tužiteljice, utvrđeno je da je Ugovor o kreditu standardizirani (tipski) ugovor sastavljen i otisnut od strane banke, tj. tuženika.

16. Odredbom čl. 3. st. 1. al. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/2003, 46/2007 - dalje: ZKP) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj djelatnosti ili poduzetničkoj aktivnosti. Iz sadržaja Ugovora o kreditu ne proizlazi da je tužiteljica bila kreditirana kao trgovac. Naime, u tom Ugovoru nije navedeno zanimanje ili djelatnost tužiteljice, kao niti za koju bi to poslovnu aktivnost ili poduzetničku djelatnost tužiteljica bila kreditirana, a što bi bilo sasvim očekivano da je tužiteljica kreditirana kao trgovac.

17. Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjestnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (čl. 81. st.1. ZKP).

18. Prema odredbi čl. 84. ZZP nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Budući da je sporne odredbe Ugovora o kreditu na temelju kojih je tuženik tužiteljici naplatio tzv. "ulaznu naknadu" na temelju odredbe čl. 10. Ugovora o kreditu, a plaćanje naknada nije predmet ugovora o kreditu niti cijena, već je predmet ugovora o kreditu obveza banke staviti korisniku na raspolaganje određeni iznos sredstava te obveza korisnika iskoristiti iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno, dok je cijena kredita ugovorena kamata (čl. 2021. u svezi sa čl. 247. ZOO), proizlazi da nije osnovan prigovor tuženika da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene sporne odredbe Ugovora o kreditu zaključenog između stranaka (t. 8. Zaključka VSRH od 5. studenog 2020. posl.br. Su IV – 308/2020). Stoga netočno navodi tuženik da činjenica da je odredbom čl. 10. predmetnog Ugovora točno navedena visina, odnosno parametar izračuna jednokratne naknade znači da valjanost te odredbe nije dopušteno ispitivati.

19. Slijedom citirane odredbe čl. 81. st. 1. ZZP potrebno je ocijeniti uzrokuje li ta odredba značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

20. Nije sporno da je tuženik na temelju odredbe čl. 10 Ugovora o kreditu, tužiteljici naplatio iznos od 943,36 EUR, i to u više obroka; 322,44 EUR 11.5.2006., 1,33 EUR 24.5.2006., 559,13 EUR 25.5.2006., te 60,46 EUR 2.6.2006., o čemu je tužiteljici izdao i potvrdu (list 26 spisa).

21. Tuženik i tijekom ovog postupka samo općenito navodi koje troškove tuženik ima u svojem redovitom poslovanju, a pritom ne navodi radi podmirenja kojih konkretnih troškova prouzročenih jednostavnom bankarskom operacijom isplate kreditnog iznosa je tužiteljici naplatio iznos od 943,36 EUR, niti takve svoje tvrdnje tuženik dokazuje. Isto tako, tuženik prije zaključenja ugovora o kreditu nije tužiteljicu informirao zašto je naknada izračunata te od tužiteljice naplaćena upravo prema parametru koji je tuženik jednostrano nametnuo, a načelo transparentnosti, kao načelo prava EU kojim se uređuje zaštita potrošača, nalaže da u trenutku sklapanja pravnog posla odredbe ugovora moraju biti jasne ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, već je tuženik kao trgovac bio dužan pružiti tužiteljici dovoljno informacija na temelju kojih ona može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene obveze, odnosno trgovac je dužan omogućiti potrošaču da odluka o sklapanju određenog pravnog posla bude posljedica informiranog izbora potrošača.

22. Prilikom ocjenjivanja ravnoteže prava i obveza parničnih stranaka kao ugovornih strana, ovaj sud ima u vidu kupovnu moć, odnosno financijsku situaciju tužiteljice (uzela je kredit kako bi vratila druge kredite) te činjenicu da je druga ugovorna strana (ovdje tuženik) bankarska institucija, koja ničim nije obrazložila na koji su način naplatom ove naknade prava i obveze ugovornih stranaka u ravnoteži (a što tuženik tvrdi, a pritom ničim ne dokazuje).

23. Slijedom izloženoga, ovaj sud zaključuje da je sporna odredba čl. 10. Ugovora o kreditu zaključenog između stranaka u njezinom pobijanom dijelu nepoštena u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP. Naime, o toj se odredbi nije pojedinačno pregovaralo te ona suprotno načelu savjestnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Nepoštena ugovorna

odredba je ništava (čl. 87. st.1. ZZP), pa je stoga odlučeno kao pod točkom I./ izreke ove presude.

24. Nije sporno da je tužiteljici na temelju ovako utvrđene nišetne odredbe čl. 10. Ugovora o kreditu od 23.05.2006. tuženik naplatio iznos od 943,36 EUR, pa je stoga na temelju odredbe čl. 323. st. 1. i čl. 1111. st. 1. ZOO odlučeno kao pod točkom II./ izreke ove presude. Pritom se odluka o početku tijeka zatezne kamate temelji na odredbi čl. 1115. ZOO, jer je tuženik nesavjestan stjecatelj. Naime, tuženiku je od zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu bilo poznato da je u taj Ugovor ugradio djelomočno nišetnu odredbu čl. 10. toga Ugovora. Predmetni iznos nesporno je naplaćen u nekoliko rata, pa je sud na taj način dosudio i početak tijeka zatezne kamate.

25. Odluka o parničnom trošku temelji se na čl. 154 st. 1. ZPP-a, trošak pripada tužitelju jer je u sporu uspio u cijelosti, a sastoji se od troška zastupanja po punomoćniku odvjetniku prema vps 943,36 € (NN 138/23), ne kako ga je tužitelj naznačio u tužbi jer zahtjev na utvrđenje treba promatrati kao deklaratorni preambul zahtjevu na isplatu, pa se taj zahtjev ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora određuje samo prema vrijednosti zahtjeva na isplatu (VSRH Rev 349/2020).

26. Tužiteljici je za zastupanje po odvjetniku po OT (NN 138/23) Tbr 7-9, 52 st 3 i 54; obračunato za sastav tužbe 75 bodova, podn. 07.10.25. 75 bodova, roč. 13.10.25. 75 bodova, roč. 11.03.26. 75 bodova, uz pdv i pristojbu na tužbu 39,82 € i presudu 39,82 €, ukupno 829,64 EUR.

27. Sud je tužitelju dosudio kamatu na parnični trošak sukladno čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona počevši od donošenja presude do isplate, a prema stopi koja se od 30. prosinca 2023. do isplate računa po stopi preciziranoj u izreci, toč III.

U Zagrebu, 24. travanj 2026.

Sutkinja:
Ana Ćurković Dražić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u 3 istovjetna primjerka, u roku od 15 dana od objave ove presude. Ako stranka nije pristupila na ročište za objavu presude, a uredno je obaviještena o tom ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem je ova presuda objavljena. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena, rok za žalbu od 15 dana teče od dana dostave prijepisa ove presude.

DNA:

- pun tužitelja uz rj pristojbu na tužbu 39,82 € i presudu 39,82 €,
- pun tuženika

Broj zapisa: **9-30887-1bf9a**

Kontrolni broj: **07256-769a6-d8b44**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.